

TANRI'NIN EVİNDEKİ OROSPULAR

Selma James

Çeviren: Ayten Sönmez

“Tanrı'nın Evindeki Orospular”, İngiliz Fahişeler Kolektifi'nin 1982'de polisin fahişe kadınlara yönelik ırkçı ve cinsiyetçi baskılarına dikkat çekmek üzere yaptığı kilise işgali eylemini anlatıyor. Bu eylem sürecinin bir öznesi olan Selma James, eylemin örgütlenmesini anlatırken fahişelik ve fahişe kadınlarla ilgili tartışmaları sürdürebilmek için gereken bazı kavramsal çerçeveleri sunuyor. Örneğin fahişeliği kadınların yaptığı işlerden biri olarak görmenin ve bunun seks işçiliği olduğunu idrak etmenin altını özellikle çiziyor. Kadınları fahişeler ve fahişe olmayanlar olarak bölmenin kimlerin işine yaradığını özellikle kadınların sorgulamasını istiyor. Ve feministlere bir çağrı yapıyor: Artık taraf olun. Kimden yana olduğunuzu belirleyin. Polis mi, fahişeler mi? Devlet mi, devletle karşılaşma yaşayan kadınlar mı?

17 Kasım 1982'de İngiliz Fahişeler Kolektifi [English Collective of Prostitutes (ECP)]*, Londra King's Cross'ta bulunan Holy Cross Kilisesi'nin on iki gün sürecek işgalini başlattı. Bu eylemimizle, fahişelerin polisle mücadelesinde yerel yetkililerin ve genel olarak toplumun, fahişelerin tarafında yer almasını talep etmekteydik. 1975'te kurulduğumuzdan beri feministlerden beklediğimiz, buydu.

Aynı yıl ECP, “Fahişeler İçin, Fahişeliğe Karşı” başlıklı bir yazıyla kadın hareketi içinde fahişelik üzerine bir tartışma başlattı. O zamandan beri, fahişe olan ve olmayan kadınların birbirleriyle konuşabilecekleri tartışma ortamları yaratmak için her fırsatı değerlendiriyoruz. Sadece kadınlara açık ECP toplantıları her zaman ağzına kadar dolu oluyor, açık yüreklilikle ve -mutluluk verici biçimde- birtakım dogmaların onaylanmasından çok deneyim ve duyguların paylaşımıyla geçiyordu. Sonuçlarsa tatmin ediciydi. Lobi faaliyetleri, grevler ve kamuya açık miting ve tartışmalar da dahil olmak üzere fahişe kadınların hakları için yürüttüğümüz kampanya oldukça ilgi gördü ve her kesim kadından destek aldı. Hatta bazı feministler konferans çalıştaylarında fahişeliklerini açıkladılar (yine de birçoğu, hareket içinde bile bunu saklı tutmanın daha güvenli olduğunu düşünüyor).

Son iki yılda fahişeler ile polisler arasında taraf tutma gerekliliğini hissettiren iki önemli gelişme oldu: 1981 baharında başlayan kent isyanları, cinsel politika ya da başka politik hareketler içinde bulunanların tarafsız ya da sessiz kalmasını imkânsız kılacak şekilde ırkçı ve insanlık dışı polis saldırılarıyla karşılandı. Bu durumda tarafsızlık ya da sessizlik, ırkçılığın ve vahşetin onaylanması demektir. Diğer yandan, pornografi karşıtlığı eğiliminin yükselişe geçmesiyle, seks araçlarının devlet (polis) tarafından daha fazla kontrolü talep edilir oldu ve sadece seks endüstrisine değil aynı zamanda seks işçilerine de hücum edildi; işveren ve işçi aynı varlıkmış gibi muamele gördü. Başka hiçbir işçi kesimi, özellikle de kadınsa, Kadın Hareketi'nden bu şekilde dışlanmamıştır.

Eğer fahişeler ve meslekleri diğer kadınlardan ve onların mesleklerinden bu kadar farklıysa kilise işgali*, herkesin kendisine pay çıkarabileceği feminist bir eylem değildir, yalnızca egzotik bir meraktan ibarettir. Şunu açıkça ifade edeyim: Seks endüstrisi için “çalışan” kadınlar “işçi”dir. Diğer işçiler neden çalışıyorsa, onlar da aynı sebepten bu işi yapıyorlar: hayatlarını kazanmak için.

Seks işçilerinin, hepimizin hayatında mahremiyet ve derin duygusallık taşımasını ümit ettiğimiz bir şeyin hizmetini sattıkları bir gerçek. Feministler, cinselliğin kadınlar için bazen bir trajedi, hayal kırıklığı ya da bir tehlike olduğunun cinselliğin romantize edilmesiyle nasıl da gizlendiğini ortaya çıkarmak için çaba sarf ettiler. Zira, cinsellik bazen de bir iştir.

ECP, cinselliğe dayalı ilişkilerimizde çoğumuzun yüzleşmeye ya da en azından başkalarına ifade etmeye hazır olmadığı pek çok maddi kaygının var olduğunu savunuyor. Kendi yaşamlarımızda seks ile para arasındaki bağlantıyı kabul etmekteki isteksizliğimiz, “meslekleri” bu ikisini birleştirmek olan fahişelere karşı bir önyargı olarak açığa çıkıyor. Seksi romantik gizeminden sıyrılan bu kadınlara karşı önyargımız, onların yasadışı konumlarıyla perçinleniyor.

YASADIŞI İSYANCILIK GELENEĞİ

Sendikalar yasal olmadan önce her sendikacı yasadışıydı: bir suçlu ve muhtemelen kendisinden nefret edilen ve hatta küçümsenen bir komşu... Hükümetlerin onaylamadığı nedenlerle ulusal sınırları geçen her göçmen yasadışıdır; kadınların yaptığı gibi barış için kampanyalar düzenlemek veya Üçüncü Dünya halklarının yaptığı gibi toplam zenginlikten pay iddia etmek de öyle... Yasadışı işçiler olarak fahişe kadınlar da bu yasadışı örgütlenme geleneğinin bir parçasıdır. Kadınların bedava yapması gerektiği varsayılan bir işe göre bu kadınlar fazla ücret almaktadır.

Fahişeler, aynı zamanda, cinsel sömürüyü kendi lehine çevirmeye çalışan becerikli kadınlar geleneğinin de içinde yer alıyor. Kadınlar, toplama kamplarından ve sınır kasabalarından kızlarını, oğullarını, kocalarını kurtarmak için bedenleri üzerinden pazarlık etmiş; ailelerini beslemek ya da hareketlerini desteklemek için bedenlerini kullanmış; tahammülü güç birtakım ilişkilerden veya koşullardan kurtulmalarını sağlayacak ekonomik bağımsızlığa kavuşabilmek için yine bedenlerine başvurmuşlardır.

İşçiler ve kadınlar olarak ortaklıklarımızın farkına varmadıkça, sosyal statünün insanın değerini belirlediğine dair var olan efsaneye ortak olmayı sürdürürüz. Önyargılarımız, mücadelesi meşru ve merkezi olanla değersiz ve marjinal olan arasında yaratılan hiyerarşiyi, “gerçek” kadın ve “gerçek” işçi olanla olmayan arasındaki hiyerarşiyi perçinleyebilir. Bu ölçekte orospular, işçi sendikaları gibi kabul edilebilir düzeyde ortaklıkları oluşturan “saygın” işçiler kadar önemli değildir. Fakat mücadele biçimleri arasında bir hiyerarşi yaratılamaz ve kimsenin mücadelesi marjinalleştirilemez. Eğer dünyayı değiştirmek istiyorsanız herhangi bir yerden başlayabilirsiniz. Başlamak için en iyi yer ise kendi bulunduğunuz yerdir.

ECP, Holy Cross’a girerek sadece fahişeler adına değil, ekonomik krizle birlikte gitgide kriminalize olan milyonlarca kadın adına da bir adım atıyordu: dükkânlardan çalmak ve sosyal yardım konusunda dolandırıcılık yapmak zorunda kalan kadınlar; kendilerini, çocuklarını, ebeveynlerini geçindirebilmek ve hareketlerini destekleyebilmek için yeni (bazen de yasadışı) yollar keşfetmek zorunda kalan kadınlar... (İşsizliğin çok daha vahim durumda olduğu İngiltere’nin kuzeyinden, King’s Cross’un sokaklarına çalışmak için gelen kadınlara “Thatcher kızları” deniyor.) Kadınların, sefaleti reddettikleri için kriminalize edilmesine karşı çıkmak ve suçlu durumuna düşenlerin de haklarını korumak adına bu işgal, tüm kadınlara güç verecek bir uğraktır.

İşgal, “fuhuş” kelimesinin içerdiği düşünülenden daha fazla insanı ve yaşam alanını kapsadı. Bunun nedeni, bu kelimenin fuhuş yasalarınca suçlanan kadınlar ve erkekler tarafından değil de o yasaları hazırlayanlar tarafından tanımlanmış olmasıdır.

YASALAR

Fuhuşla ilgili yasalar ülkeden ülkeye değişir. İki temel çeşidi vardır: yasaklama ve yasallaştırma. İngiltere’deki yasalar yasaklamaya dayalı: Fahişeliğin kendisi yasadışı olmasa da, onunla ilintili her şey yasaktır.

Eğer polis size ücret karşılığı cinsel hizmet sunduğunuzu gördüğünü söylerse, fahişeliği özendirdiğiniz ve sokaklarda fuhuş amaçlı dolaştığınız için yakalanabilirsiniz. Dolayısıyla, örneğin, bir kadın sokakta bir adama “Benimle yatar mısın?” derse, bu tamamen yasaldır. Ancak adam kabul eder ve kadın da ona bunun kendisine yirmi *pounda* patlayacağını söylerse, işte bu yasalara aykırıdır.

Eğer polis tarafından iki kez uyarıldıysanız, hayatınız boyunca yakanıza yapışan “genel kadın”¹ ibaresi ile damgalanıyorsunuz. Sorgusuz sualsiz bir kez damgalandığınızda, sadece tek bir memurun sözüyle bile fuhuşla suçlanıp mahkemeye çıkarılabilirsiniz. “Şüphe” yasalarında² olduğu gibi polisin hiçbir şahide ya da şikâyete ihtiyacı yok: onların sözüne karşı “genel kadın” sözü.

İhtiyatlı bir şekilde bile reklam yapmak yasak.

Birlikte çalışan iki kadın, genelev için yeterli çoğunluğu oluşturur.

Eğer bir erkek ekonomik olarak size bağımlıysa ya da [bir fahişe olarak] birlikte paylaştığınız evin bütçesine katkıda bulunuyorsanız; kocanız, sevgiliniz, oğlunuz ya da arkadaşınız sizi satmakla suçlanabilir. (Öte yandan, bir koca, karısının tüm kazancını at yarışlarına ya da kitaplara yatırırsa -karısı bir fahişe olmadıkça- bu, gayet yasaldır.) Sizinle birlikte yaşayan ve fahişe olmayan bir kadın da farklı bir biçimde satıcı olmakla suçlanabilir.

Böylece, fuhuşla ilgili yasalar, fahişe bir kadının yasayı çiğnemediği bir kadınla ya da bir erkekle birlikte yaşamasını fiilen imkânsız kılar.

Bazı ülkelerde fahişelerin müşterileri de suçlu bulunmaktadır; kadınlar hapse atılırken müşterilerin serbest kalmasına kızanlar, bu şekilde eşitliğin sağlanacağını düşünebilirler. Ancak bu, eşit ücret adına işverenden erkeklerin ücretini indirmesini istemeye benziyor. Oysa iki yanlış bir doğru etmiyor.

Yasaların değişmesini isteyen kimileri ise, kriminalize etmenin tam tersi olduğu varsayımıyla yasallaştırmayı öneriyor. Oysa durum öyle değil; ayrıca yasallaştırma da kendi tehlikelerini beraberinde getirir. Hatta yasaklamadan daha beter olabilir. Birleşik Devletler’in bazı bölgelerinde (örneğin, Nevada’da genelevler yasallaştırıldı) ve Batı Almanya’da (her büyük şehirde yasal kırmızı noktalı yerler bulunmakta) fahişelik yasal olduğundan fazla speküle etmeye gerek yok; buralara bakıp yasallaşmanın nasıl işlediğini ve İngiltere için ne anlama gelebileceğini rahatlıkla görebiliriz. Bu yerlerde fuhuşun yasallaşması pezevenkliğin de yasallaşması demek.

1981’de Hamburg’un ünlü kırmızı noktalı yeri Rieperbahn’ı fahişe bir kadınla birlikte ziyaret ettim. Akşam altıdan sonra kadınların sokaklarda, kulüplerde ve genelevlerde çalışmaları serbest. “Eros Merkezleri” denen bu genelevler, hükümetin izin verdiği ve pezevenkler tarafından kurulmuş şirketlere ait. Bu merkezlerde bloklar halinde diğer pezevenklere kiralanan odalar, onlar tarafından da tek tek fahişe kadınlara kiralanıyor. Kadınların kendilerini -rekabet halinde oldukları- diğer kadınların pezevenklerinden koruyacak pezevenklere ihtiyacı var; her şeyden önce bu fahiş oda kirasını ödeyebilmeleri için... Üstüne üstlük verginizi de veriyorsunuz. Aynı zamanda polise fahişe olarak kayıt olmanız gerekiyor ki bu da hiçbir zaman kurtulamayacağınız bir damga. Bu durumda, Batı Almanya’da kadınların sadece yüzde 12’sinin yasal kayıtlı olması hiç de şaşırtıcı değil. Ev sahibi yani pezevenk tarafından, (haftalık zorunlu muayeneler için) devletin gönderdiği doktor tarafından ve polis bilgisayarı tarafından kontrol edilmektense kadınların yüzde 88’i yasadışı kalmayı tercih ediyor.

Nevada’daki genelevler daha dışlayıcı ve tecrit edilmiş. Kadınlar, işverenlerin istediği her türlü müşteriye -gece ya da gündüz- kabul edip kesintisiz yirmi bir gün çalıştıktan sonra ancak dışarı çıkabiliyor. Çocukları kendileriyle beraber değil ve çalışmadıkları on günde şehirde gidebilecekleri yerlere dair kısıtlamalara maruz kalıyorlar. Nevada’da birçok fahişe bu seks fabrikalarında hapsedilmektense yasadışı çalışıyor.

İngiltere’de yasallaştırmaya (örneğin, 1979’da Southampton Konseyi’nde Torilerin şehir genelevlerine izin verilmesi için verdikleri önergelere) karşı mücadele ederken, fahişe kadınların devlet –diğer bir deyişle polis- tarafından işletilen genelevlere girmeyeceklerini açıkça ifade etmiştik. Southampton’lı bir fahişe bize şunu söyledi: “Bizi evlerimizden çıkarıp kendi genelevlerine sokmak için buraya ordu getirmeleri gerekecek.”

İster yasaklama ister yasallaştırma yönünde olsun, fuhuşla ilgili yasaların varlığı bile fahişe olmayan kadınların fahişe olanlardan uzak durmak ve fahişe gibi gözükmemek için ellerinden geleni yapmalarına sebep olur. Ve kadınlar bu şekilde bölündükçe, fahişeler bu yasalar karşısında daha da savunmasız kalacak. Bu yasaları yürürlüğe koyanlar, fahişelerin öncelikle diğer kadınlar tarafından dışlandığı gerçeğinden yararlanır. Eğer fahişe bir kadınsanız, diğer kadınlar size ne olduğunu umursamaz; *yasalar ve bu yasaları uygulayanlar toplumsal kaygılara bağlı kısıtlamalardan uzaktır ve hayatınız üzerinde hâkimiyet kurabilirler.*

YASALARIN YÜRÜRLÜKTEN KALDIRILMASI

Fuhuşla ilgili yasaların yürürlükten kaldırılması için diğer ülkelerdeki fahişelerin kurduğu örgütlerle birlikte kampanyalar yürütüyoruz. Bu kampanyalar pezevenkliği teşvik etmeye değil, sona erdirmeye hizmet edecek. Fuhuş yasalarının getirdiği tecrit durumu, kadınların erkeklere çok daha bağımlı olmasına neden oluyor. Ekonomik güce sahip olmak bir avantaj olsa bile, zoraki tecrit durumu fahişe kadınlar üzerindeki erkek iktidarını zayıflatmayı daha da zorlaştırıyor. Eğer kadınlar yasalar yoluyla bölünmezse, fahişeler; pezevenkler, taksi şoförleri gibi kesimlerden ve hatta diğer erkeklerden gelecek her türlü pezevenkliğe karşı daha korunaklı bir konumda olabilecekler.

Öte yandan, pezevenkliğe dair yasalar fahişelere sıkıdüzen getirmek dışında hiçbir zaman etkili olmamıştır. Bir grubu diğerlerinden ayıran “özel” yasalar oldukça, kanun önünde eşitlik reddedilmiş demektir. Biz, şu an yasa kapsamında olmayan fahişeler ve eşler de dahil tüm kadınların mevcut gasp yasaları tarafından korunmasını istiyoruz. Tüm kadınların hem fuhuş nedeniyle hem de evlilik içinde yaşadığı erkek şiddetinden korunmasını istiyoruz. İronik bir biçimde fahişeler ve eşler en az korunan gruplar. Örneğin, evlilik içi tecavüz “kanunen” yasak değil, bir fahişeye tecavüz de “fiilen” yasak değil. Fuhuşla ilgili yasaların hiçbiri kadınları korumak için değil, yalnızca biz kadınları baskı ve kontrol altına almak ve bölmek için. Kendi bedenimizle ne yapmak istiyorsak onu yapmaya hakkımız var; ve irade sahibi yetişkinler olarak özel hayatımızda ne yaptığımız hükümetleri ilgilendirmez.

YASADIŞI KADINLARIN HUKUK EYLEMLERİ

1975'ten beri bu temelde kampanyalar yürütmekteyken, 1981'de “Çalışan Kadınlar için A'dan Z'ye” başlıklı bir rehber yayımladık. Rehber, fahişelere, onların ailelerine, arkadaşlarına, destekçilerine ve -nelerle karşılaşacaklarını bilmeleri ve ona göre bilinçli karar vermeleri için-fahişeliği düşünen kadınlara yönelik yasalarla ilgiliydi. Bir sonraki yıl, Nisan 1982'de dev bir adım attık. Bir ECP girişimi olarak, ilk kez kadınlara mahsus hukuki hizmet verecek olan King's Cross Kadın Merkezi'nin kapıları açıldı.

Kısa zamanda bu girişim Kadınlar İçin Hukuki Eylem [Legal Action for Women (LAW)]³ adını aldı. Hukuki konularda tavsiye almak ve vekâlet vermek isteyen her kadın için vekil bir avukat ya da resmi bir çalışan, her perşembe akşamı hazır bulunuyor. Bu şekilde profesyonel bir kişinin, kampanyanın politik çerçevesi içinde ve aktif bir kadın merkezinin beklentileri doğrultusunda çalışması, benzeri bulunmayan bir hizmet örneği. Hizmet almak için ilk günden itibaren her kesimden kadın başvuruda bulundu. Fahişelik yapan bölge sakini kadınlar çok geçmeden LAW'ı velayet davaları (zira anneleri uygunsuz bulunduğu için çocuklar bakımevlerine alınıyorlar),

tahliye ve diğer kira meseleleri ve bu hizmeti kullanan diğer kadınlarla ortak olarak yaşadıkları çeşitli meseleler için kullanmaya başladılar.

Haziran ayında, suçsuzluğunu kanıtlamaya çalışan bir kadın başvuruda bulundu. Bu tek örnek, belki de bu zamana kadar fuhuş yasaları ile ilgili söylenenlerden çok daha fazlasını anlatmaya yeter. Kendisi yalnızca suçlu olmadığını belirtmekle kalmıyor (ki çoğu zaman kadınlar suçlu olmadığı halde suçu kabul eder); savunması, hâkimi polise değil de “bir fahişeye” inanmaya davet ediyordu. Böyle bir savunma ekonomik anlamda da bir kumar; çünkü kazansanız bile ödeyeceğiniz avukatlık ücreti, suçu itiraf etseydiniz ödeyecek olduğunuz cezadan katbekat fazla tutabilir. Bizim avukatımız bu davayı üstlendi; kadının yönlendirmeleri doğrultusunda onu temsil etti (ki bu da nadir görülen bir durumdur) ve kadın suçsuz bulundu. Bu dava ile ilgili olarak yerel basını bilgilendirdik ve kendi iletişim ağımız içinde bulunan kadınları da haberdar ettik.

Eylül ile birlikte zaten kalabalıklaşmış olan Kadın Merkezi, bölge sakini fahişe kadınlarla meşgul oldu. Neredeyse her gün vatandaşlık haklarını talep etmenin yollarının tartışıldığı toplantılar yapılıyordu. Alışveriş yaparken, çocuklarını alırken ya da bir otobüs durağında beklerken tutuklanan kadınlar kendilerine yönelik suçları kabul etmeyi reddediyorlardı. Daha da teşvik edici olanı ise, örneğin 15.00’da duruşması olan bir kadının 14.45’te kendisini destekleyen bir grupla -hukuksuz tutuklanmaya şahitlik eden bir, iki hatta üç arkadaşıyla birlikte-gelebiliyordu. Tüm kadınlar savunmanın planlanmasına ve polisin ve çalışan kadınların yaklaşımlarının ölçülmesine, diğer bir deyişle, mücadele esnasındaki politik iklimin değerlendirilmesine katılım gösterecekti. Unutmayalım ki bu, onların mesai saatinden çalmak demektir ve bu şekilde toplantılara katılmak onlara paraya mal oluyordu. Tüm bu kadınlar burada pezevenklerinden bağımsız olarak çalıştılar.

Yasal savunma davalarının yanı sıra kadınlar, bir fincan çay içmek veya bu merkezin başka ne gibi olanaklar sunabileceğini görmek için de merkeze uğruyorlardı (örneğin, merkezimizde toplanan Tecavüze Karşı Kadınlar [Women Against Rape]-[WAR] her zaman ilgi görmekteydi). Kadınlar kendileri hakkında konuşmakta tereddüt ediyor ve sonunda uzun zamandır bastırılmış acılar ve polise yönelik öfke birden patlayıveriyordu: “Fuhuş amaçlı dolaştığım gerekçesiyle beni tutukladığında sadece bir fincan kahve içiyordum. Müşteri ararken kahve içeni duydunuz mu hiç?” Daha bir ay önce Argyle Meydanı’nda polisle şakalaşan kadınların, şimdi artık polisin aynı samimiyeti bekleyen atılganlığından şikâyetçi olması kadın örgütlenmelerine alışık olmayanları şaşırtabilir; oysa artık bu kadınların reddetme güçleri var. Merkez ve LAW tarafından teşvik

edilen ve “suçlu değildir” kararı ile cesaretlenen fahişe kadınlar, patlamaya hazır küçük bir volkan oluşturmaya başladılar.

Heyecan yükseldikçe, güçlülere soğukkanlılıkla göğüs germeyi başardık ve hatta merkezi kullanan kadınlara polisin uyguladığı özel yıldırma tekniklerine bile gülmeye başladık. Oluşmakta olan birliği bozmaya çalışan polis, kadınlara merkezde polisin muhbirleri olduğunu, kadınların polise direnmekle sorun çıkardıklarını, eğer suçlarını reddederlerse asla kefalet alamayacaklarını, fahişeleri “gerçekten anlayanın” merkez değil de kendileri olduğunu söyledi. ECP’nin fuhuşla ilgili yaptığı ankete katılanlar bile tehdit edildi. Akademik danışmanımız protesto edildi. Polis, olanları inkâr etti ve tüm bunların sona ereceğini söyledi.

Kadınlar tehditlerle başa çıkıyor ve örgütlerinin kendilerini kefaletle dışarı çıkaracağına güveniyordu; ne de olsa tutuklanmak yeni bir tecrübe değildi. Bu güven boşa çıkmadı; ECP gayet titiz çalıştı ve artık hukuki savunma konusunda deneyimli ve kendine güvenliydi, saldırılar karşısında bile büyümeye devam etti.

Ekime gelindiğinde başka bir kadının davası mahkemeye götürüldü. Mahalli bir otele fahiş bir kira ödemekte olan (öyle ki pek çok kadın, özellikle de küçük çocuklu anneler Londra’da kiralarını ödeyebilmek için fuhuşa yönelebiliyor) iki çocuklu genç bir siyah kadının davası... Mahkemede avukatı ona ne kadar kira ödediğini sordu. Kadın, üç kişi için tek bir odaya haftalık seksen dört *pound* ödediğini ifade etti. Hâkim doğru duyup duymadığını sordu. Kadın, bu kirayı ödemek zorunda olmasa fahişelik yapmayacağını ekledi. O da suçsuz bulundu.

Bu ilk zafer hiç de tuhaf değil. Fahişe olsanız bile, eğer örgütlüyseniz kazanabilirsiniz...

KARŞI TAARRUZ

ECP’nin en güçlü taraflarından biri, yasalara rağmen üyelerinin gettolaşmamış olmasıdır.

ECP, Ev İçi Emeğin Ücretlendirilmesi Kampanyası’nın [Wages for Housework Campaign] bir parçası olarak, fahişe olan ve olmayan kadınların uluslararası ağı ile ilişki halindedir. Fahişe kadınların mücadelesinin otonomluğu korunurken, kadınlar arasına engeller koyan her türlü ayrılıkçılık ile -diğer kadınlarla birlikte bir ağ oluştururken kendi mücadelenizin dizginlerini de elinizde tutmanızı sağlayan- otonomluk arasına çizgi çekebilmek için oldukça mesai harcadık. Bu zor kazanılan açıklık, fahişe kadınların fahişe olmayan kadınları -gerektiğinde- yasadışlarının kamusal sesi olarak seçmelerini ve onları eğitmelerini sağladı. Kadın Merkezi de ayrılıkçılığı reddederek ve otonomiye destekleyerek çalışır. Tüm gruplar kendi bağımsızlıklarını korur; ancak

yine de birbirinden güç alır ve bir diğ erinin faaliyetlerinden beslenir. Ve yapılacak pek çok faaliyet bulunmaktadır. ECP örgütlenmesi bu zaman zarfında merkezde yürütülen tek faaliyet değildi. Hazırlık aşamasında olan bir konferans da vardı: “Evlerine Dönmelerini Sağlamak: Siyah ve Göçmen Kadınlar Konuşuyor ve Haklarını Savunuyor”. Merkezdeki tüm gruplar, merkezi işletmekte olan Diyalog Halindeki Ev Kadınları Derneği’ne konferansın düzenlenmesinde yardım etti. Bu konferansta, çoğunluğu göçmen ve siyah yaklaşık üç yüz elli kadın, Arjantin’den Nina Lopez-Jones’un şu sözlerine kulak verdi:

“Göçmenler olarak o kadar incinmişsiniz ki kendinizi başka bir grup incinmiş insanla özdeşleştirmek istemiyorsunuz... İngiliz Fahişeler Kolektifi’nin bir üyesi olarak incinmiş olmanın ne anlama geldiğini ve fahişe bir kadının incinmiş olmakla ilgili neler hissettiğini çok iyi biliyorum... Siyah kadınların gördüğü muamele, fahişe kadınların gördüğü muameleye benzer ve eğer siyah bir fahişe kadınsanız, bu durum ikiye katlanır. Fahişe bir kadın olarak yaşadığımız bu tür bir incinme ve karşılaştığımız muameleler- böylesi bir ırkçılık, polis saldırısı, polis tacizi vb.- o kadar korkunçtur ki birçok göçmen kendisini fahişelerle özdeşleştirmek istemiyor. Şöyle düşünüyorlar: ‘Bunların karşılaştığı muamele belli; benim derdim bana yetiyor, onlarla ilişkilendirip durumu daha da beter etmeye gerek yok!’”

Oraya gelip de bunları duymayı ve kesinlikle bir fahişe grubunun sözcüsü ile empati kurmayı hiç beklemeyen kadınlar, onun ne demek istediğini gayet iyi anlamışlardı. Siyah ve göçmen fahişe kadınlar, kadın hareketinin gündemine ilk defa gelmişti. Bu da, merkezdeki örgütlenmenin bir meyvesiydi. King’s Cross’ta çalışanların yarısı siyahtı ve bu tablo, organizasyon için gelenlere de yansımıştı. Merkezin Ev İçi Em eğin Ücretlendirilmesini Savunan Siyah Kadınlar’a evsahipliği yapması, hem siyah hem de beyaz kadınların kendilerine bir dayanak oluşturmaya katkıda bulunmuş ve siyah fahişelerin maruz kaldığı ırkçılığın görünmez kalmamasını sağlamıştı.

Konferanstan sonra biraz dinlenebiliriz diye ummuştuk. Bazı davalar çözüm bekliyordu ve bizim hâlâ kendisini adanmış avukatlara -ilk düşüncesi kendi kariyerleri değil, müvekkilleri için adaleti sağlayabilmek olan avukatlara- ihtiyacımız vardı. Konuya sempati duyabileceğini duyduğumuz tüm avukatlara yazdık ve yavaş yavaş onlardan cevap almaya başladık.

Konferanstan bir gün sonra, pazar günü, merkezdeki kadınlar bilgisayarda kadınların güvenliği üzerine bir WAR [Tecavüze Karşı Kadınlar (Women Against Rape-WAR)] anketi hazırlıyorlardı. Tecavüze uğramış bir kadın bir mahalle sakini tarafından getirilmiş, WAR da onu polise götürmüştü. Kadın beyazdı, erkek arkadaşı ise siyah. Polisler kadını saatlerce tuttu; onun bir

fahişe olduğunu (dolayısıyla da tecavüze uğramamış olduğunu), erkek arkadaşınınsa onun satıcısı olduğunu söylediler. Kadının fuhuş yaptığına kanaat ettirecek hiçbir şey yoktu; polisin elinde onun fahişe olduğunu gösteren başka hiçbir kanıt da yoktu. Bu, tamamen uydurmaydı. Kadın, tecavüzcüyü belirlemeye yardımcı olacak delillerin bulunduğu olay yerini belirttiği halde, polisler olay yerine gitmeyi reddetti. Şu açıkça görülüyor ki polis, merkezimizin yakınlarında bir tecavüzcünün serbest kalmasından dolayı hiç de üzgün değil. Kadını polislerin elinden, tecavüz olmadığına dair zorla imzası alındıktan sonra alabildik. Bir sonraki gün kadının erkek arkadaşı kadın satıcılığından içeri alındı (fakat daha sonra suçsuz bulundu).

Pazartesi sabahı, suçsuzluğunu kanıtlamaya çalışan bir kadınla birlikte mahkemeye gidiyordum. Engelli bir çocuk annesi olan bu bekâr kadın, evine giderken merkezimize uğramış -zaten gelen her ziyaretçinin kaydedildiği defter tarafından da kadının ziyareti doğrulanmakta. Kadın, merkezden çıkar çıkmaz tutuklanmış. Mahkemede oldukça paniklemişti; çünkü tutuklanmasına şahitlik edecek olan kişi, kasten uydurulmuş bir yasaklama cezası için Londra'nın diğer ucunda mahkemede idi. İngiltere'nin kuzeyinden, kadının en yakın arkadaşı da onunla birlikte mahkemeye geldi. Altı yaşındaki oğluna bakan annesinin polis tarafından ziyaret edildiğini ve polisin kadına kızının bir fahişe olduğunu söylediğini (ki bu sözler yaşlı kadını deliye döndürmüştü) henüz öğrenmişti. Daha sonra Sosyal Hizmetler'den gelmişler ve torununun önünde onun çocuğa bakamayacak kadar yaşlı olduğunu ve çocuğun alınıp bakımevine verileceğini söylemişler. Çocuk anneannesine kendisini almalarına izin vermemesi için yalvarmış, bu arada [çocuk] astım krizi geçirmiş ve hastaneye götürülmüş.

Kadının zaten savunmasına dair çok işi vardı. Birlikte yaşadığı erkek arkadaşını pezevenklik suçuyla yakalamak üzere polis, sürekli kadının evini gözetliyordu; en sonunda onu yakaladılar.

Sürekli yüksek mevkilerden kişilerle arkadaşlıklar geliştirmeye çalıştık; eğer yasadışı bir konumdaysanız, sizin için nüfuzunu kullanarak uğradığınız korkunç ayrımcılığı sorgulamanızda size yardımcı olabilecek iktidara sahip birilerine bağımlısınız. Şimdi, bizim böyle kişilere ihtiyacımız vardı.

Dava ertelendi ve bizler de bir avukat, bir parlamento üyesi ya da yardım edebilecek diğer kimseleri aramak üzere merkeze geri döndük. Fakat hepimiz çok endişeliydik.

Örgütlenen kadınlar herhangi bir bahane ile tutuklanabiliyor, hatta parkta oturan bir kadın fuhuş yapmaya teşebbüsten tevkif edilebiliyor, ya da kendisine yönelik suçlamayı kabul etmeyen bir kadının kefaletle serbest bırakılması reddedilebiliyordu; bu gibi durumlarla hepimiz baş

edebildik. Dağılan aileler, korkutulan çocuklar, pezevenk olmadığı halde tutuklanan ve yıllarca hapis yatan erkek arkadaşlar bambaşka bir şey... Açıkçası, polis hatırı sayılır gücünü ve bağlantılarını, ECP'nin adı haline gelen "kızlar birliği"ni dağıtmak için kullanmaya niyetli görünüyor. Benim deneyimime göre gücünüzün yettiğinden daha fazla saldırıya karşı koymaya çalışmak, felaketi davet etmek demek. Yoruluyorsunuz, moraliniz bozuluyor ve sonra kendi aranızda kavga etmeye başlıyorsunuz; zayıflık ve başarısızlık hissine dayalı olarak da yanlış kararlar veriyorsunuz. Yorgunluğumuz göz önüne alındığında, eğer hemen bir şeyler yapmazsak, bazı mevzileri kazanabilirsek de savaşı kaybedecektik. Bir öncü bulmak için kafamızı patlatıyorduk: Benzer durumlarda başka kadınlar (veya adamlar) ne yapmıştı? 1975'te Fransa'da Fransız Fahişeler Kolektifi (bizim ismimiz için ilham aldığımız grup) tarafından başlatılan kilise işgalleri aklımıza geldi. Merkezde oturup ne yapacağımızı düşünürken, birisi yanında oturan kadına "Belki biz de bir kiliseyi işgal etmeliyiz" diye fısıldadı... Onun fısıltısı şevkle karşılık buldu. Bu konu üzerine düşünme konusunda uzlaştık.

Salı günü bunun gizli kalması konusunda güvendiğimiz insanları sessizce yokladık. Sonuç olumluydu. Yirmi dört saatimizi bir kilisede geçirmek üzere kutsal bir mekâna girmek, olan bitene dikkatleri çekecekti. Üzerlerine çevrilecek bu ışıkla, polisin yetki kullanımında kendini dizginlemesini umuyorduk. Sonrasında hukuksal savunmalarımıza ve örgütlenmemize devam edecektik.

Çarşamba öğleden sonra merkezde, bir toplantı çağrısı yaptık ve insanlara uyku tulumlarını ve çocuklarını da beraberinde getirmelerini söyledik. ECP'nin en yakınındakiler oradaydı ve torunum da dahil olmak üzere üç de çocuk vardı. Toplantıda, hangisi olduğunu söylemeden, bir kiliseyi işgal etmeye karar verdiğimizizi açıkladık. Birçok kadın çok heveslendi: "Nihayet, bir eylem!" Bir kiliseye girmeye hazır olmayanlar varsa, onların şimdiden ayrılmasını istedik. Kadınlardan biri çocuklarını alması gerektiğini söyleyerek çıktı ve bir daha geri gelmedi. Fakat polise, işgal etmeyi planladığımız kilisenin adını söyleyemezdi, çünkü bilmiyordu. Eğer içeri girmeden planımız açığa çıksaydı, kilise sıraları yerine hücreleri işgal etmiş olurduk.

KİLİSEYE GİRİŞ

Girişimiz için hazırlık yaptık. Kilisenin bir tepesinden diğer tepesine asılacak kadar büyük bir afiş hazırladık. Afişte "Annelerin Paraya İhtiyacı Var. King's Cross'ta Polis Hukuksuzluğuna ve Irkçılığa Son. İngiliz Fahişeler Kolektifi" yazıyordu. Elli tane siyah maske aldık, böylece fahişe olan ve olmayan kadınlar birbirinden ayırt edilemeyecekti ve basında çıkan fotoğraflar tehlike yaratmayacaktı. Neden kiliseye girdiğimizi açıklayan ve taleplerimizi listeleyen bir bildiri yazdık:

1. Fahişelerin hukuksuzca tutuklanmasına son verilsin,
2. Polis tehditlerine, şantaja, tacize ve ırkçılığa son verilsin,
3. Çocuklarımızdan uzak durun –çocuklarımızı bakımevlerine vermek istemiyoruz,
4. Erkek arkadaşların, kocaların ve oğulların tutuklanmasına son verilsin,
5. Onların yerine tecavüzcüleri ve pezevenkleri tutuklayın,
6. Fuhuşu terk etmek isteyen kadınlar için acil korunma, sağlık ve barınma yardımı yapılsın.

Bildiriyi, milletvekillerinin ve yerel yetkililerin buraya gelip bizi dinlemelerini isteyerek ve özel olarak kadınları da gelip bizimle konuşmaya çağırarak sonlandırdık. Merkezde de ilk görevi basını çağırarak, ikinci görevi de İngiltere'deki ve diğer ülkelerdeki bağlantılarımızı bilgilendirmek olan bir destek birimi kurduk.

Konferansta bulunan bazı kişiler bu destek birimine katıldı. Emekçiler İttifakı'nın [Working People's Alliance] lideri Dr. Walter Rodney'nin devlet tarafından öldürülmesini araştırmak üzere uluslararası bir mahkeme oluşturmaya çalışan İngiliz Guyana'sından Andaiye, özellikle çok çalışmalardan biriydi. Andaiye bütün işlerini erteleterek, ayakları üzerinde durana kadar İşgal'le meşgul oldu (Walter benim arkadaşım; onun gibi bir isyancı da buna bayılırdı).

Tecavüz, ırkçılık ve fuhuş yasaları gibi meseleleri gündeme getirebileceğimiz bir sığınak aramak için sürüklendiğimizden, kiliseye giderken İngiliz Fahişeler Kolektifi'ne -her ikisi de merkezi bizimle paylaşan örgütler olan- Tecavüze Karşı Kadınlar ve Ev İçi Emegin Ücretlendirilmesi Taraftarı Siyah Kadınlar eşlik etti. Güvenliğimizden endişe ediyorduk; bu nedenle, yanımızda iki "saygın" kadın grubu olduğu için memnunduk.

Kilise ayininin bitimine doğru kapıların açık olduğunu bildiğimiz bir zamanda, kiliseye ikili ve üçlü gruplar halinde girdik. Ayin bittiği zaman içeride on beş kişi, uyku tulumlarımız ve battaniyelerimizle arkada oturuyorduk. Rahip gelip bir sorun olup olmadığını sorduğunda, bu gece orada kalacağımızı ve isteğimizin nedenini anlattık.

O gece kilisenin kapılarını kilitledik. Ertesi sabah saat 7’de ayaktaydık. Çocukların bezleri değiştirilmiş ve çay demlenmişti. Kiliseyi mükemmel bir hale soktuk, yatak örtülerini düzgünce ve görünmeyecek biçimde arka sıralara istifledik, saat 8 ayını için kapıları açtık ve sessizce arka sıralarda oturduk.

Ayin bittiğinde her zaman olduğu gibi kapıları kilitledik, birbirimize baktık, anında ve oybirliği ile orayı terk etmemeye karar verdik. Kilise isyanı tam olarak ve gerçekten başlamıştı.

O sabah 7 civarı basın gelmeye başladı. Kilise ayını bitene kadar onları uzaklaştırdık. Saat 9 gibi geri geldiler ve biz de planımızı uygulamaya başladık: İki kadın kapıda durarak (sigara içmeye sadece orada izin olduğu için daima sigara içenler) basın mensuplarına basın kartlarını merkezde göstermeleri yönünde talimat verdi; destek biriminden bir kadınla birlikte geri döndüklerinde kilisenin kapısını açtık. En sonunda dünya basını geldi ve biz de her gün basın toplantıları düzenledik. Bu ilk toplantıların birinde, kilise papazı da olaya memnuniyetle dahil oldu ve bizim lehimize bir konuşma yaptı. Bize destek verdiği için basın da nispeten insaflydı. Papazın desteği son bulmadıysa da, Fleet Caddesi’nin çoğunluğu, birkaç gün “ahlaksız kızları” kötüleyerek ve eylemimizi küçümseyerek öç almanın zevkini yaşadı.

Buna rağmen basın, olan bitenden insanları haberdar etti ve onların kendi yargılarını oluşturmalarını sağladı. İnsanlar, özellikle de televizyon haberleri aracılığıyla olanları öğrenince, ziyaretçiler gelmeye başladı.

Mahalle sakinleri geldi veya bizimle konuşmak için ayın sonrasında kaldılar. Bazıları çiçek, çay ya da tuvalet kâğıdı getirdi ve birçoğu da, yazılı materyalimizin ve ziyaretçi defterimizin sergilendiği yerde, arkada bulunan bağış kutumuza bağışta bulundu.

Çoğunluğu kadın birçok kişi, kimi öğrenciler, Sappho’dan Jackie Foster gibi bazı arkadaşlar yardım için akın etti. (ECP’nin Jackie ve Sappho’nun salı akşamlarıyla uzun bir geçmişi var. Ne zaman Jackie bizi oraya konuşma yapmaya davet etse, mutlaka bir ya da iki lezbiyen kadın - fahişe olarak çalıştıklarını özellikle belirterek- sıcak bir karşılama yaparlardı.)

İnsanlar kilise işgalinin ne *olduğuna* dair gayet sağlıklı bir merak duygusuyla desteklerini belirtmek ve nasıl yardım edebileceklerini sormak için geliyorlardı. Daha sonra *gay* arkadaşlar bizim için bir kreş çalıştırdılar ve diğer bazı arkadaşlar da sıcak yemek pişirdi (muntazaman *Kentucky fried* yemek bütçeyi ve mideyi aşındırıyordu –ne de olsa para kazanmıyoruz). Bize -biri et yiyenler biri de vejeteryanlar için olmak üzere- iki tencere yemek getiriliyordu. Yemek

bittiğinde bulaşıklar da toplanıp götürülüyordu; çünkü tüm su kaynağımız, tuvalettaki küçük banyo küvetindeki sudan ibaretti.

Pek çok siyah kadın da geldi. Siyah bir kadın, İngiltere Büyükşehir Belediyesi Polis Komitesi Başkanı Paul Boateng'den taleplerimizin karşılanmasını istedi ve “şüphe yasaları” siyah erkekler için neyse, fuhuş yasalarının da siyah kadınlar için aynı şey olduğunu ifade etti. Bu, bizim için önemli bir hamleydi. Bunca yıllık mücadelenin ardından polisin orospulara karşı hukuksuzluğunun ve ırkçılığının –reddetmenin ve küçümsemenin rahatlıkla mümkün olduğu- egzotik ve hatta erotik alandan çıktığını görmeye başladık ve çok ciddi bir zeminde yasaya karşı olan başkalarıyla buluştuk.

Konferansın ardından tam bir hafta geçmişken ve İşgal üçüncü günündeyken, pazar günü kilisede siyah kadınların toplantısı oldu. Kilise, bir köşede yirmi-otuz kişi toplantı yaparken geri kalanların basınla konuşabileceği, ziyaretçilerle tartışabileceği, ağlayan bebeklerin dolaştırılabileceği, basın bültenlerinin hazırlanabileceği, çay ya da kahve yapılabilecek, dükkânlara, çamaşırhaneye ve konuşma ayarlamalarına gidilip gelinebilecek kadar büyüktü.

BİRLİK SÜRECİ

En önemli faaliyetimiz sabahki strateji toplantılarımızdı. Bazen akşam da başka bir toplantı yapardık. Basından olmayan, kilisedeki her kadın da davet edilirdi. Bu toplantılardan beklenen bazı görevler vardı:

Gücümüzü göstermek: Kilise papazı polis mi çağırmak üzere ya da yarattığımız propaganda onun ellerinde mi? (Hiçbir zaman bizi ziyaret ettiklerinde ana akım medyayı kullandığımız için bizi cezalandıran masa başı paşaları ile tartışmaya girmedik. Eğer bir şey örgütlüyorsanız, basın vazgeçilmezdir; çünkü sözün gücüne biz değil onlar sahip. Yarı gerçekleri, yalanları ve önemsizleştirmelerine rağmen kamuoyu ilgisi bizim en önemli korumamızdı.)

Bir sonraki adıma karar vermek: Neyi, ne zaman, nasıl ve kim yapacak?

Hepimizi aynı noktaya getirmek: Böylece her birimiz günün geri kalanında genellikle tek başına lobi faaliyeti yürütürken ya da açıklama ve röportaj verirken otonom ve sorumlu bir biçimde işlev görebiliyorduk. Kendine güvensizlik ve kendi şahsi işini yapma vakti değil; bir hata, polisin işini yapması için davetiye çıkarır.

Olayların toplu bir biçimde çözümlendiği, gerçekte ne olduğunun saptandığı, anlık taktiklerin genel bir stratejiye dönüştürüldüğü bu toplantılar; yaratmakta olduğumuz müthiş bir öğrenme deneyiminin günlük toplamıydı. Hiç kimsenin bu zamana kadar kilisede bu kadar çok şey öğrenmemiş olduğunu söyleyebilirdim; ancak, geleneksel olarak kilisenin kadınların gitmesine izin verilen hatta bunun için teşvik edildikleri bir yer olduğunu hatırladım. Evlerinde sürekli nöbette olan kadınlar, evlerinde mümkün olmayan mahremiyete burada kavuşabiliyor; en gizli düşünce ve sorunlarıyla burada hesaplaşabiliyor; kendilerini ve dünyayı anlamak üzere kendi arayışlarını gerçekleştirebiliyor olabilir. Biz, ortak tasarımıımızı bu geleneğin üzerine ve bu geleneği dönüştürerek oluşturduk.

Ziyaretçiler, özellikle de seçilmiş yetkililer kilise eğitimi aldı.

Polisin, pezevenkleri nasıl koruduğunu ilk ağızdan öğrendiler. Eğer düzenli olarak kendilerine para vermezlerse dizkapakları kırılmakla tehdit edilen kadınlar, polise gidip kendilerini tehdit eden adamı ve arabasını tarif edip araba plakasını verdiğinde polisten “Dizkapakların kırılınca gel” diye karşılık alacaktır. Birkaç gün boyunca hem merkezi hem de kiliseyi gören bir geçitte sürekli bir pezevenk bekliyor ve kimlerin gelip gittiğine bakıyordu. Polis bu adamı görmemiş olamaz, çünkü polis de hem merkezi hem kiliseyi izliyordu. 1975’te polis ve pezevenklerin fahişeleri yakalamak için bir araya gelmesiyle, Fransız kadınların kiliselerden atıldığı bize hatırlatıldı. Hiçbir kadının kiliseden yalnız başına çıkmasına izin verilmedi ve birileri çıkınca da sürekli izini sürdürdük. İçerdekilerden fahişe olanlar, yardım için polisi arama imkânı olmaksızın tehlike içinde yaşamaya alışıklar. Biz diğerleri ise bunu öğrenmeyi sürdürdük.

Ziyaretçilerimizden biri de Molesworth Barış Kampı’ndan Juliet’ti. Sessizce ortamı izleyerek birkaç saat geçirdi. Ertesi gün öğleden sonra, birkaç günlüğüne uyku tulumunu alıp geri döndü.

Başka barış aktivistleri de bize katıldı. Greenham Hayat Kadınları Barış Kampı’na [Common Women’s Peace Camp] giden bir kadın aracılığıyla, hiçbir kadının fahişelik yapmak zorunda kalmaması için askeri bütçenin kadınlara ayrılmasını istediğimiz mesajını yolladık. Böylelikle, kampanyaya katılan fahişeler de barış hareketinin bir parçası olmuştu. Çok geçmeden Greenham’dan üç kadın, uyku tulumlarıyla geldiler.

Onların bu sıcak ve gösterişsiz destekleri, bizim açımızdan kendi eylemimizin derinden onaylanması anlamına geliyordu. Onlar politikalarını pratiğe dökmeye inanıyorlardı ve bunu

yapmaktan daha değerli bir şey olmadığına ikna olmuşlardı. Barış hareketi, bazı kadınların kişisel güce ve kariyerlerine giden yolda kadın gruplarına uğrayıp geçtikleri gibi bu kadınların gerçek iş yaşamına girmeden önce durdukları bir durak değildi. Biz kazanana kadar, onlar da buradaydı; çünkü hayatınızı geçirmenin en değerli ve kişisel olarak tatmin edici yolu buydu. Onlar, devletin güç sağlama hakkını açıkça reddeden başka kişilere karşı sorumluluk hissediyorlardı. En derin anlamıyla yalnız olmadığımızı hissettik. O günden beri geçirdiğimiz kara günlere rağmen devam etmemizi sağlayan, bu oldu.

Daha sonraki günlerde Juliet'ten öğrendiğimize göre, aslında bizi Greenham'daki bir arkadaşından aldığı bir mesajın etkisiyle ziyaret etmiş: "Orospular ve lezbiyenler bir kiliseye el koymuşlar. İşler iyice hareketlendi." Örgütlü insanların her zamanki tavrıyla, başkalarının eylemlerinin önemini kavramışlardı. Aramızdaki dışlanmışlara odaklanmışlardı; onların örgütlenmesi ve bir arada olmaları onlar için gerçekten heyecan ve ilham vericiydi.

Birkaç gün içinde diğer kırmızı noktalı bölgelerden fahişe kadınlar (basında söylenenlerin aksine) bizim kim olduğumuzu ve burada neler olduğunu görmek için gelmeye başladılar. Kısa süre sonra komşu mahallelerde dağıtılmak ve postalanmak üzere bir İşgal bülteni çıkarmaya başladık. Bu şekilde sözümüz yayılacak ve olayların resmi versiyonuna karşı cevap verilmiş olacaktı. Daha sonra tüm İngiltere'deki fahişelerin basını nasıl okumak gerektiğini öğrendiklerini duyduk. Tipik bir örnek şuydu: "Hiçbir sosyal hizmet memuru benim için soğuk kilise taşında uyumaz. Bunun gerçek bir şey olduğunu biliyordum!" Hâlâ King's Cross'ta sokakta çalışan kadınlar, dayanışma göstergesi olarak ECP rozetleri taktılar. Bir akşam Argyle Meydanı'ndaki bütün kadınlar maske taktı; bir sonraki gün cüretkâr biçimde maskeleriyle tutuklanan kadınların hikâyeleri anlatıldı.

GÖZLEMCİ TALEBİ

Aslında bütün olarak bakıldığında yayınların etkisiyle tutuklamalar önemli ölçüde azaldı. Polisin hukuksuzluğu ve ırkçılık biraz olsun gölgelendi. Ancak biliyorduk ki kilise bir güç zemini olmaktan çıkıp basın çekip gidince, misilleme tutuklamaları olacaktı. İşgal'in erken safhalarında, Büyük Londra Meclisi Kadın Komitesi Başkanı Valerie Wise ve Polis Komitesi Başkanı Paul Boateng İşgal'e geldiklerinde, aklımızda misilleme olasılığı zaten vardı. Londra'da polis gücü (İngiltere'nin diğer yerlerinde olduğu gibi) İçişleri Bakanlığı'nın elinde olduğu ve yerel yönetime karşı sorumlu olmadıkları için, bize kamusal destek vermek dışında yapabilecekleri bir şey

olmadığını belirttiler. Bizim cevabımız şu oldu: “Öyleyse bize bir gözlemci verin.” Bu, bizim ana talebimiz oldu.

1981’deki kent isyanlarından beri birçok insan polisi gözlemliyor; fakat bunlar, olay sonrası gözlemler. Örneğin, eğer nezarete dayak yemişseniz gözlemci bir birime durumu rapor ediyorsunuz. Bu, size hemen adalet sağlamıyor; ancak deneyiminizin münferit ve bir kaçığın ya da baş belasının suçlaması olmadığını belgelemeye yarıyor.

Bizim fikrimiz ise farklıydı. Biz, gözlemcinin polisi hukuksuz tutuklamalar ve haksızlıklar gerçekleşmeden önce izlemesini istiyorduk. Polis bu şekilde izlenirse, tutuklamaların sayısının ciddi ölçüde düşeceğinden emindik. Böylece iddiamızın meşruluğu, gözlemcinin varlığında ve yokluğunda yapılan tutuklamaların sayısı karşılaştırılarak ortaya konabilirdi.

Tabii ki taleplerimiz arttığı için azarlandık. İşgal’e katılan kadınların, katılmayanlara göre çok daha güçlü hissetmesine ve çok daha talepkâr olmasına şaşırın ve hatta bundan dolayı korkanlara hayret ettik.

Saniyorum ki biz kendimizi ortaya koyduk ve herkesin değerlendirmesine bıraktık. Bunun farkında olmadığımız söylenemezdi. Fakat kendimizi gözlemleyerek de benzersiz bir konumda bulunuyorduk. Anında yapılan değerlendirmeler çarpıcı biçimde doğru çıkıyordu. Bu eleştirel seyirciler arasında oldukça alkış alan kişi ise Tony Benn’di.

Cumartesi gecesini geç bir vakit İşçi Partisi’nin sol kanat lideri Tony ve hem karısı hem de siyasi partneri olan Caroline Benn, ECP Bristol şubesinin ricasıyla kiliseye geldiler. Caroline bizimle oturdu; Tony karşımızdaydı, neler olduğunu ve kendisinden ne yapmasını istediğimizi sordu. Hiç sorgulamadan, küçümsemeden, sinirlenmeden onları götürdüğümüz farklı ve bu nedenle de nahoş yerlere geldiler. Tony bizim hikâyemizi dinledi ve hemen fabrika oturma eylemleriyle paralellik kurdu. *O, bizi diğer çalışanlarla karşılaştıran tek ziyaretçiydi.* Bizim görüşlerimizi ve taleplerimizi anladıktan sonra cep kayıt cihazını çıkardı ve Camden milletvekillerine ve Metropolitan Polisi’nden sorumlu İç İşleri Bakanlığı Sekreteri’ne yönelik mektuplar dikte etti. Biz bazı düzeltmeler yaptık, tekrar cihazı çıkardı ve düzeltilen kısımları yeniden dikte etti. İşte o zaman alkış aldı.

Birkaç hafta sonra mektupların kopyalarını ve bu mektuplara gelen cevapların ne olduğunu belirten notu aldık. Sonuç yoktu. Aylar sonra kendisine teşekkür ettiğimizde bize, “yardım etmekten onur duyduğunu” yazdı.

Gözlemcinin yanı sıra polisle, parlamento üyeleriyle ve son olarak fahişeliği bırakmak isteyen bir kadına yardım edebilecek Camden Konseyi'nin İskân ve Sosyal Hizmetler Bölümü'nden birileriyle görüşmeler talep etik. Fuhşa karşı olduğunu söyleyenlerin yasalar yerine paralarını, sosyal imkânlarını ve mekânlarını ortaya koymalarının vakti gelmişti.

Bu talepler, başından beri bize destek olan Camden Kadın Komitesi Başkanı Kate Allen aracılığıyla iletiliyordu. Taleplerimizi başkalarına aktarabilmek ve destek toplamamıza yardım etmek için çok çalıştı. 29 Kasım Pazartesi günü Argyle Meydanı'nda bir ay süreyle polisi gözlemleyeceği söylenen kadınla görüşme yaptık; kadının ücreti Camden Konseyi tarafından ödenecekti. Bu süre zarfında şahit olacağı herhangi bir hukuksuz tutuklamayı rapor edecek; bu raporla birlikte işgal öncesinde, işgal sırasında ve sonrasındaki tutuklama sayılarını da verecekti. Diğer taleplerimizin de karşılanacağına dair sıkı sözler aldık.

ZAFER

Kazanmıştık. Kampanya için İngiltere'ye gelen tek fahişe olan Helen Buckingham, her gün henüz bebek olan oğlu ile birlikte en az sekiz saatini kilisede geçirmişti. Kazanmamıza çok az kala kokulu bir mobilya cilası aldı. O pazartesi akşamı basın konferansımızı bitirdikten sonra Helen, her bir sırayı cilalamaya başladı; diğerleri de kiliseyi süpürdü ve orayı ilk bulduğumuz haline geri döndürdü. Kilise, oraya girdiğimiz halinden daha temiz ve parlak olmuştu, leylak gibi kokuyordu.

Ayrıldığımız için üzülüyoruzduk. Bizim küçük kenetlenmiş kadın merkezimizi bu geniş kiliseyi kullandıktan daha fazla insan kullanmıştı; bizler, kiliseyi böylesi iyi bir amaç için kullanıma sokmuştuk. Oradan her geçişimizde özlemle "bizim kilisemiz"e bakıyoruz.

Hayatlarımız gerçekten on iki gün için durmuştu: Sütçüye para verilmedi, postalar alınmadı ve para kazanılmadı. Fiziksel olarak yorgunduk, banyo yapmak ve yatağa girmek istiyorduk. Yine de günlük apartman yaşantımıza geri dönmek istemiyorduk. Kilisenin içindeki otantik ve kolektif yaşamdan günlük rutin hayatın koşturmacasına ve at gözlüklerimize geri dönmekten ödümüz kopuyordu. Maskeler içindeyken, neyin olabileceğini bir an için yakalıyorsunuz: Biz, bir değişim yarattık. Maskeleri çıkarınca, gerçekler nüfuz etmeye ve aynı oranda kolektif gücümüz kaybolmaya başladı. İşe –ev işlerine, fahişeliğe, memuriyete, okula- geri dönmek hiçbir zaman zafer değildi. Kazandığımızı hatırlamak zorlaşmıştı.

Kazanmamıza birçok insan yardım etti. Öncelikle, desteklerini sunmak üzere kiliseye gelen insanlar... Ziyaretçimiz olan sevgili arkadaşımız, Holy Cross'un eski papazı Rahip Wheatley'i asla

unutamayız. Mesajımızı alır almaz geldi. Tabii, iyilikle tehdit edildiğini hisseden şimdiki papaz Rahip Trevor Richardson'ı, onu, hepimizin önünde “Çık Dışarı, Çık Dışarı” diye uzaklaştırmaya çalışmasını da unutmuyacağız.

Payday'in İngiltere şubesinden sıcak yemek ve başka yardımlar aldık. *Payday*, Ev İçi EmegİN Ücretlendirilmesi Kampanyası'nı [Wages for Housework Campaign] destekleyen ve her türlü ücretsiz çalıştırmaya karşı olan uluslararası bir erkek ağının bir parçası.

İtalya Venedik'ten fahişeler, oradaki *Payday*'le birlikte masa açtılar. Birçok ABD şehrinde Ev İçi EmegİN Ücretlendirilmesi Kampanyası tarafından örgütlenen protestolar oldu: Boston'da İngiliz Konsolosluluğ'unda, Philadelphia'da British Havayolları'nın önünde... San Francisco'da ABD Fahişeler Kolektifi [US Prostitutes Collective] grev yaptı. Yeşiller Partisi, Arc (fahişeler için bir sığınak) ve Hamburg'daki Ev İçi EmegİN Ücretlendirilmesi Kampanyası'ndan ortak bir telgraf aldık; Kanada Vancouver'dan, Fahişelerin Güvenliği Birliği'nden [Alliance for the Safety of Prostitutes – ASP] bir telgraf aldık. Birleşik Krallık içinden de birçok telgraf ve mektup aldık. Bütün bunlar çok önemliydi. Bize güven ve cesaret verdi. Bize karşı polis çağırmaya çalışanların ya da her şekilde bizi terk ederek daha kolay pes etmemizi sağlamaya çalışanların cesaretini kırdı. Dört bir yandan insanın bizim kaderimizle ilgilendiğine dair bu kanıt, bizi koruyordu.

GÖZLEMCİNİN RAPORU - BİR KARIYERİSTİN BERATI

İşgal'in sonuna doğru, Kate Allen bizi dışarı atması yönünde diğer politikacılardan açıkça baskı görmekteydi ve bu nedenle bize olan desteği hızla zayıflamıştı. Noel'den hemen önce, kiliseden çıkalkı henüz bir ay olmuşken Kadın Komitesi Başkanı olarak, fahişeler için yasal hizmetler sağlama yollarını tartışmak üzere Sosyal Hizmetler'e ve feminist gruplara bir çağrı yaptı. Bizim oluşturduğumuz yasal hizmetlere atıfta bulunmuyordu ve korunma için polise dayanıyordu. Bu çok şaşırtıcıydı; ancak yine de ardından gelecek politik acımasızlığı hiç beklemiyorduk.

Gözlemcinin Raporu 20 Ocak 1983'te çıktı. İşgal'den bahsetmiyordu ve bu raporu okuyan hiç kimse bu işin bizim mücadelemizin bir ürünü olduğunu tahmin bile edemezdi. Raporda görünmez kılınmamız yalnızca bir atlama değildi. Fahişe kadınların kampanya malzemesi olarak yarattığı yasal ve diğer hizmetleri profesyonelleştirmek ve depolitize etmek için kariyeristlere yapılan bir davetti. Bu şekilde bizim silahlarımız bize karşı biçimlendirilecekti.

Gözlemcinin Raporu ne polis tutuklamalarına dair karşılaştırmalı bir döküm ne de polisin gözlemlendiği ve gözlemlenmediği esnadaki tutuklamaların sayılarının karşılaştırmasını

içeriyordu. Bütün bu olanlardan sonra, bizim bu haksızlık iddialarımızın lehinde ya da aleyhindeki tüm deliller bir kenara itilmişti. Bu sayıların neden raporda olmadığını bilmek istedik. Polisin bunları açıklamak istemediği bize ayrıca bildirildi. Polisi mahkûm edecek çok önemli bir gerçek, rapordan çıkarılmıştı ve kamusal olarak hiçbir yerde bahsi bile geçmedi.

İçerdiği yararlı bilgiler de dahil olmak üzere, başka bir yerde bu raporu çözümlüyoruz. Burada önemli olan şey şu: Bunların gerçekleşmesini sağlayanların fahişeler olduğu gerçeğini dile getirmediği için bu rapor, bir kariyeristin beratıdır. Başkaları fahişelik ve fuhuşla ilgili önerilerde fahişelere atıfta bulunma ihtiyacı dahi duymazlar.

Fahişelik her zaman politik bir futbol maçıdır ve fahişeler de -diğer azınlıklar gibi- hükümetlerin sebep olduğu ya da en azından düzeltmeyi reddettikleri haksızlık ve eksiklikler için günah keçisi yapılırlar. Bu, 19. yüzyıldan beri kırmızı nokta bölgesi olan King's Cross'un hikâyesidir. Bunu idrak ettikten sonra, tüm bölge sakinlerinin daha fazla kaynağı olsun diye uğraştık: daha çok çocuk odası, daha çok park ve bütün kadınlar için şiddet karşısında daha çok polis koruması... Gerçek acılara karşı tek dürüst karşılığın bu olduğuna inanıyoruz. Bu şehir içi işçi sınıfı bölgesinde, fahişe olan ve olmayan sakinlerin birbirlerinin boğazına yapışmaması için tek makul zeminin bu olduğuna inanıyoruz.

Fakat bu, bizi diğer mahalle sakinlerinden ayırmaları ve King's Cross'ta başkalarının da bizim gibi eylem yapmayacaklarından emin olmaları konusunda belediye meclis üyelerini ve bölge milletvekillerini daha da teşvik etti. Fahişeleri yenmek, fahişe olmayan yerel sakinlerin baskısını başka bir yöne saptırmak için en iyi yol, bölge sakinlerini bize saldırmaya kışkırtmak ve gerisini polise bırakmaktı. Bölgenin Ulusal Cephe tarihi ve bizim yıllardır bazı mahalle sakinlerinin eritme politikaları isteklerine maruz kaldığımız göz önüne alınırsa, bu, ilkesiz politikacılar için imkânsız ya da zor bir görev değildir. Bölge milletvekillerinden Frank Dobson bölgede yaşayan kiracıların sözcülerini, daha sonra Kuzey İrlanda Kraliyet Polisi olan Metropolitan Polis Şefi Sir Kenneth Newman'la buluşturdu. Bazı kiracılar ve polis arasında gerçekleşen bu işbirliğinin ardından, ocak ve mart arasında bin fahişe kadın tutuklandı ve her bir tutuklama için öngörülen ceza -yedi gün içinde ödenmesi koşuluyla- yüz elli *pound*'du.

Şubat ayında, Kadın Komitesi Destek Birimi Başkanı, kimi "feminist" avukatların ve porno karşıtı lobiden kadınların da desteğiyle bize yasal hizmetlerimizi sona erdirmemizi söyledi. Söylediklerine göre başka bir hizmet açabilmek için Camden ve Londra Büyükşehir Belediyesi'nden para alacaklardı. Bahaneleri, LAW'ı fahişeler kullandığı için, fahişe olmayan bölge sakinlerinin kullanamamasıydı. İyi maaşlı işler yaratacak olan ve kurulması için tüm

uzmanlığımızın talep edildiği bu yeni hizmet “gizli” olacaktı; bu, fahişeler kullansa bile bunu “kimsenin bilmeyeceği” anlamına geliyordu. Burada -kadın veya erkek- ahlaksız politikacıların, polisin, sağ kanat yerel sakinlerin ve feminist olarak tanımlanan kimi kariyeristlerin kutsal olmayan ittifakı ile karşı karşıyayız. *Kadınların mücadelesinin tarihten gizlendiği ve bir endüstriye, kızlar için bir mesleğe dönüştürüldüğü bir sürece şahit oluyoruz; bu, yüz yıl önce değil tam da günümüzde gözlerimizin önünde oluyor.* Fahişelik üzerinden kariyer yapan “feministler” seks endüstrisinin yeni bir kolu oldu ve erkeklerin hep yaptığı gibi kadınlar üzerinden para kazanıyorlar.

LAW’a ve merkezimize yönelik kararlaştırılmış ve gittikçe büyüyen bu saldırı karşısında kendimizi savunurken, hareket içinde, bu kariyerizm olayının hiç de yeni, hiç de ender olmadığını ve birçok insan tarafından bilindiğini ve anlaşıldığını fark ettik. Yine diğer kadınların bir mevki ya da iktidar elde etmek için, kadınlar aleyhine de olsa, düzenbazlık yaptıkları görülmüştü. Feminizm adına Londra Belediyesi’ndeki yeni kadın komiteleri hırslı, zayıf ya da düpedüz ahlaksız politikacıların yardımıyla kariyer merkezlerine dönüştürülmeye çalışılmıştı. Sandığımızdan daha fazla kadın –bölge sakinleri, feministler, hukuk çalışanları, göçmenler, siyah kadınlar- kendi süregiden mücadelesinde benzer deneyimlerle karşılaşmıştı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anladılar ve bize desteklerini kamusallaştırdılar. Saldırı altındaydık, fakat tecrit edilmemiştik.

Görevlerimizden biri de devlet içindeki “feministler”in hazırladığı ve Virginia Woolf’un “Üç Gine” [*Three Guineas*] adlı kitabında “beyin fahişeliği” olarak adlandırdığı süreci -yani bizim durumumuzda polisin hukuksuzluğuna ve ırkçılığa karşı duran kadınları yenmek için kadın kariyeristlerin fikirlerini ve diğer entelektüel faaliyetlerini satmasını- kayıt altına almaktır. Böylesi bir kayıt, kadın hareketi için ve -eğer gerçekten değişim için mücadele ediyorlarsa- toplumsal değişim taraftarı diğer hareketler içindeki müttefikler için de devlete ve aynı kefedeki kariyerist tiplere karşı mücadelede yararlı olacaktır. Elimizdeki bu tarihle, bu defa İşgal’den kaynaklanan güven ve bilgiye dayanarak Kadın Kurtuluş Hareketi’ne bir kez daha sorabiliriz: Fahişeler ve polisler, “kötü” kadınlar ve kötü yasalar, orospular ve kariyeristler, devlet ile adalet için devletle yüzleşen kadınlar arasında seçimimizi yapın.

1 Ağustos 1983, İngiliz sömürgelerinde köleliğin kaldırılmasının 150. yıldönümü.

Bu metin, ECP’ye danışılarak yazıldı; ancak olabilecek hatalar tamamen benim sorumluluğumdadır. Metni ağır akademik referanslardan temizlemeye çalıştık; ancak her alıntı ve ifade King’s Cross Kadın Merkezi’ndeki dosyalardan doğrulanabilir. King’s Cross Kadın

Merkezi, 71 Tonbridge Street, Londra WC1H9Dz, tel: (071) 837 7509. Tüm kadınlar için hukuki hizmet sağlayan LAW'a da aynı adres ve telefon numarasından ulaşılabilir. Yasalar, fahişe kadınlar ve bu ikisi arasındaki mücadele ile ilgili daha fazla bilgi edinmek isteyenler için...

Feminist Action'da yayımlanmıştır, (Yay. Haz.) Joy Holland, Londra: Battle Axe Books, 1984. Yakında İşgal'e ait broşür, fotoğraf ve basın bültenleri ile birlikte *The First Sanctuary* adıyla yeniden yayımlanacaktır.

---

* Bundan sonra metinde orijinal adın kısaltması (ECP) ile belirtilecektir (ç.n.).

• Büyük harf vurgusu orijinal metinden gelmektedir (ç.n.).

¹ *Common prostitute*: İngiliz medeni kanununda yer alan ve sokaklarda veya diğer kamusal alanlarda fahişelik yapanlar için kullanılan bir terim. TC yasalarında da "genel kadın" diye bir terim bulunduğundan, terimi bu şekilde çevirmeyi tercih ettik (ç.n.).

² *Sus Laws*: İngiltere'de polise yalnızca şüphe üzerine dahi arama yapma yetkisi veren yasanın gayri resmi adı (ç.n.).

³ Bundan sonra metinde orijinal adın kısaltması (LAW) ile belirtilecektir (ç.n.).